

Валишив старий мірошник своїм синам у спадок усе своє добро – млин, осла і кота. Старшому дістався млин. Середньому – осел. Ну, а молодшому довелося взяти собі кота. Бідолаха дуже зажурився, бо й справді, що за користь із того кота? Тільки годуй марно!

– Мур-р-р! Не журися, хазяїне! – каже йому кіт.

– Замов мені краще пару добрих чобіт, то й побачиш, що не такий поганий спадок тобі дістався!

Здивувався парубок, та послухався кота. Хтозна, може, й справді він чимось зарадить його біді!

Узув кіт чоботи, поклав до торби спійманого кролика та й подався до короля. Уклонився йому низенько й мовив ласкаво:

– Ваша величносте! Мур-р-р! Маркіз де Карабас (таке ім'я він вигадав для свого господаря) передає вам цього кролика. Мій хазяїн сьогодні власноруч уполював його у своєму лісі.

– О, дякую! – зрадів король.